

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 13C/12/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4319201305
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Viera Kováčová
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2021:4319201305.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice sudkyňou Mgr. Vierou Kováčovou v spore žalobcu: X.. S. U., R.. XX.XX.XXXX, D. XXX XX N., N. XXX, proti žalovaným: 1/ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom 813 11 Bratislava, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, 2/ Okresný súd Martin, so sídlom 036 61 Martin, E. B. Lukáča 2A, IČO: 00 165 786, o zaplatenie 11 000 000 eur s titulom nemajetkovej ujmy a ospravedlnenia, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa z a m i e t a.

II. Žalovaní v 1. a 2. rade m a j ú nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca v podanej žalobe uviedol, že túto opiera o ustanovenie zákona č. 460/1992 Z. z. Ústava Slovenskej republiky a č. 40/1996 Občiansky zákonník ako aj o Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 s dodatkovým protokolom a protokolmi č. 4, 6 a 7. Žaloba uviedol, že podáva žalobu na ochranu osobnosti v zmysle zákona č. 40/1964 Z. z. Občiansky zákonník § 11 a § 13 a zákona č. 460/1992 Ústava Slovenskej republiky, ako aj Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11, ako aj protokolmi č. 4, 6 a 7 na žalovaného v prvom rade Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava a žiada, aby súd po vykonanom dokazovaní uložil žalovanému v prvom rade Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky verejne a písomne sa ospravedlniť žalobcovi do troch dní od dátumu právoplatnosti rozsudku, za porušenie základných ľudských práv a slobôd v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 a s dodatkovými protokolmi č. 4, 6 a 7, za porušenie Ústavou zaručených práv žalobcu od žalovaného a zároveň, aby súd uložil žalovanému vyplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 10 000 000 eur, slovom desať miliónov eur a náklady vzniknuté s týmto konaním do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobca v žalobe poukázal na zákon č. 460/1992 Ústava Slovenskej republiky

Čl. 2

Ods. 2 Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

... má v každom jednom prípade rozhodovať o podaní občana odpovedať v zákonom stanovenej lehote.

Čl. 12

Ods. 1 Ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremiľateľné a nezrušiteľné.

Ods. 4 Nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Čl. 19

Ods. 1 Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Ods. 2 Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Čl. 46

Ods. 1 Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I.ÚS 26/94).

Ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na náhradu škody spôsobenej žalobcovi nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Čl. 48

Ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Žalovaný v prvom rade Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, tým, že nekonalo, nič dôsledne vo svojom rezorte nekontrolovalo vo svojich organizačných v zmysle platných zákonov a postupov, vo svojich zložkách pripustilo korupciu, ani len v zmysle základných článkov Ústavy SR a riadiacich aktov platných pre orgány štátnej správy, naopak dlhodobo vedome krylo korupciu a trestnú činnosť. Svojou nečinnosťou, vedome, či nevedome, či z vedomého podnetu a intervencie vtedajšieho predsedu SNS C. K. páchajúceho svojím vplyvom na orgány štátnej moci trestnú činnosť a korupciu súdnej moci. Ministerstvo spravodlivosti SR je konkrétne zodpovedné za tento stav, a za túto konkrétnu korupciu a trestnú činnosť, žalovaného v druhom rade, Okresný súd Martin, za nečinnosť, teda omisívne konanie Okresného súdu Martin od roku 1990 až do dnes. Žalobca podal žalobu aj na žalovaného v druhom rade: Okresný súd Martin, IČO: 00 165 786, E. B. Lukáča 2A, 036 61 Martin, ktorý dlhodobe vedome porušil všetky vyššie uvedené zákony a protokoly Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, preto žalobca žiada, aby súd po vykonanom dokazovaní uložil žalovanému v druhom rade: Okresnému súdu Martin, sa verejne ospravedlniť, za trestnú činnosť, protiústavný a nezákonný postup, ktorým Okresný súd Martin poškodil dobrú povesť, zdravie a osobnú česť X. S. U., za porušenie základných ľudských práv a slobôd žalobcu ako aj jeho Ústavou Slovenskej republiky zaručených práv, ako aj súd zaväzuje žalovaného v druhom rade vyplatiť titulom nemajetkovej ujmy žalobcovi 1 000 000 euro a náklady vzniknuté týmto konaním do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Dňa 17.08.1990 žalobca podal žalobu na ochranu osobnosti na Mestský súd v Košiciach a aj zaplatil poplatok. Uznesením sp. zn. 34 C 362/90-6 zo dňa 27.08.1990 vec bola, alebo mala byť postúpená na Okresný súd Martin, kde to za pomoci SIS, C. K. uspal. Ide zjavne o trestnú činnosť štátnych orgánov do dnes s cieľom žalobcu poškodiť, čo sa aj stalo. Metódami bývalého režimu. Trvá to do dnes. Vďaka nezákonnej a trestnej činnosti štátnych orgánov z minulosti, z čias, kedy bola pri moci SNS, vtedy reprezentovaná zločincami, vtedajším predsedom SNS C. K., orgány štátnej moci boli zneužitú vedome proti osobe žalobcu, ako v päťdesiatych rokoch minulého storočia z najhorších čias bývalého režimu. Cieľom bolo zlikvidovať žalobcu ako konkurenta, osobu, ktorá viedla zakladajúci snem SNS, ako aj akúkoľvek historickú pravdu a skutočnosť, ako bola založená SNS, kým, kto ju viedol do prvých slobodných a úspešných volieb v roku 1990, kto to celé dokázal zorganizovať, manažovať a viesť, tým vytvoril materiálnu podstatu na vznik našej štátnosti. Cieľom bolo zlikvidovať žalobcu a nielen žalobcu, ale aj ďalších zakladateľov štátnosti. Išlo predovšetkým o osobu žalobcu vyrobiť zo žalobcu zločineckými metódami z tých rokov druhoradého občana na dlhú dobu, pomocou politického korupčného zločincina. Žalobca pokladá za povinnosť a slušnosť, ešte raz sa obrátiť vo veci, ešte opäť na súdy Slovenskej republiky ako aj vyzvať Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, aby sa verejne ospravedlnilo a uhradilo žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy primeranú príslušnú sumu, za takéto dlhodobé porušovanie žalobcových základných ľudských práv a slobôd Slovenskou republikou ako aj celej plejády článkov Ústavy Slovenskej republiky za dané obdobie od 17.08.1990 do dnes, kedy žalobca spísal túto žalobu. Žalobca žiadal, aby sa mu žalovaný v prvom rade verejne a písomne ospravedlnil za spoluvytvorenie zo žalobcu občana fakticky druhej triedy, vo vybraných najčítanejších médiách Slovenskej republiky ako aj aby mu uhradil nemajetkovú ujmu. Je nepochybné, že v Slovenskej republike v štátnom orgáne, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, je nepochybné neporiadok, ako aj v jeho riadení od podania žalobcu, jeho žaloby až do dnes, či vedomá politická korupcia a trestná činnosť. Vláda tu neskutočný neporiadok, nedôslednosť, nefunguje tam na orgáne štátnej moci nijaký kontrolný systém, či mechanizmus. Žalobcu ako občana Slovenskej republiky nezaujíma svojvôľa, či ministra, či jeho úradníkov, či predsedov Okresného súdu v Martine, či v Košiciach za tú dobu, ani jasná trestná činnosť jednotlivcov v jeho prípade. Napriek

tomu, že sa tam na poste vystriedali viacerí ministri ani jeden nekonal. Nefunkčnosti a trestnej činnosti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky nasvedčuje tá skutočnosť, že do dnešných dní žalobcu ani len nevyzval Okresný súd Martin k nijakej činnosti, či k nejakému vyjadreniu, ako aj nijakú odpoveď do dnes nedostal. Je jasné, že akékoľvek kontrolné mechanizmy, ktoré má mať, resp. musí mať ministerstvo na svoje podriadené súdy zlyhali, ako aj jednotliví ministri v plnom rozsahu riadenia zlyhali. To samé hovorí o práci Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky jasne, bez ohľadu na to, kto bol minister, kde má Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky spravodlivosť občana ako takého. Z daného vyplýva, že poriadok, dôraz a kontrolné mechanizmy plne zlyhávajú a ak sú vôbec nejaké, tak tam jasne celé roky berú pracovníci peniaze zadarmo. Žalobca ako absolvent Fakulty riadenia uvedené nikdy nedokáže pochopiť a jasne to hovorí o schopnostiach jednotlivých ministrov.

Žalovaný v druhom rade jasne vykazuje nezákonné konanie, lebo žalovaný v druhom rade mal zákonnú povinnosť konať a odpovedať na akékoľvek podanie, akéhokoľvek občana, hoc aj bezdomovca, v zákonnej lehote. Žalovaný v druhom rade jasne a preukázateľne a vedome porušil žalobcove základné ľudské práva. Vlastne dlhodobe vedome nepochybné kryl trestnú činnosť a sám konal protizákonne. Žalobca nepochybuje ani o korupcii a vplyve C. K. na danú kauzu na Okresnom súde Martin, kde to vyslovene vedome nechali zaspať a upratali pod koberec silou moci, ktorú vtedy K. mal a využíval a zneužíval v plnom rozsahu.

Žalobca preto žiada súd, aby po vykonanom dokazovaní vyniesol rozsudok, výrok - petit, voči žalovanému v prvom rade v tomto znení:

Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky sa ospravedľuje občanovi Slovenskej republiky X.. S. U. za porušenie základných ľudských práv a slobôd v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a za nezákonné a protiústavné konanie, ktorým dlhodobo poškodzovalo a poškodilo dobrú povesť, zdravie a osobnú česť X.. S. U.. Súd zaväzuje žalovaného v prvom rade vyplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 10 000 000 eur, slovom desať miliónov eur a náklady vzniknuté s týmto konaním do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovanému v druhom rade v tomto znení:

Okresný súd Martin sa ospravedľuje občanovi X.. S. U. za porušenie základných ľudských práv a slobôd v zmysle dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a za nezákonné a protiústavné konanie, ktorým dlhodobe poškodzovalo a poškodil dobrú povesť, zdravie a osobnú česť X.. S. U.. Súd zaväzuje žalovaného v druhom rade vyplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy 1 000 000 eur, slovom jeden milión a náklady vzniknuté s týmto konaním do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalobca v podanej žalobe žiadal oslobodiť od súdnych poplatkov.

3. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 07.05.2019 pod sp. zn. 13C/12/2019 - 32 žalobcovi priznal úplné oslobodenie od súdnych poplatkov, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 17.06.2019.

4. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 03.07.2019 sp. zn. 13C/12/2019 - 47 podľa § 167 ods. 2 CSP vyzval žalovaných v 1. a 2. rade, aby sa v lehote 15 dní vyjadrili k podanej žalobe, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23.07.2019.

5. Žalovaný v 2. rade sa k podanej žalobe písomne vyjadril dňa 15.07.2019 a uviedol, že dňa 08.07.2019 bolo Okresnému súdu Martin doručené uznesenie č. k. 13C/12/2019 -47 zo dňa 03.07.2019, ktorým bol Okresný súd Martin ako žalovavý v 2. rade vyzvaný, aby sa v lehote 15 dní od doručenia uznesenia písomne vyjadril k žalobe, doručenej súdu dňa 03.04.2019, uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ak uplatnený nárok

v celom rozsahu neuznáva. K uvedenej výzve Okresný súd Martin uviedol nasledovné: Podľa tvrdení žalobcu X.. S. U., uvedených v žalobe zo dňa 03.04.2019, podal dňa 17.08.1990 na Mestskom súde v Košiciach žalobu o ochranu osobnosti proti X.. C.O. K., bytom K.. Uznesením č. k. 34C/362/1990-6 zo dňa 27.8.1990 bola, resp. mala byť podľa jeho slov vec postúpená Okresnému súdu Martin. V nadväznosti na uvedené tvrdenia žalobcu Okresný súd Martin opakovane vykonal lustráciu v ručných menoslovoch (vedených podľa označenia odporcu, resp. žalovaného) a zistil, že v rozhodnom období, t. j. v roku 1990 a nasledujúcich nebola na Okresnom súde Martin zo strany žalobcu X.. S. U. podaná žaloba o ochranu osobnosti proti X.. C.O. K.

a rovnako takáto vec nebola ani postúpená Okresnému súdu Martin Mestským súdom v Košiciach ako súdu mieste príslušnému na ďalšie konanie.

6. Žalovaný v 1. rade sa dňa 22.07.2019 písomne vyjadril k žalobe a uviedol, že zo žaloby vyplývajú nároky uplatnené voči žalovanému v 1. rade (ospravedlnenie sa a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch) si nároky žalobca uplatňuje jednak v súvislosti s porušením jeho ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uvedené ako právo na spravodlivý proces) a jednak v súvislosti s ustanoveniami o ochrane osobnosti (§ 11 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov; ďalej len „OZ“). Žalovaný 1/ hneď v úvode namieta nemožnosť uplatnenia toho istého nároku (či už ospravedlnenia alebo nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 000 eur)

z dvoch rôznych právnych titulov. V tomto smere považuje žalovaný 1/ žalobu za zmätočnú. Preto súdu navrhuje, aby žalobcu podľa § 129 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) vyzval na odstránenie tejto zmätočnosti žaloby. V prípade ak by žalobca uvedenú zmätočnosť neodstránil, v konaní by nebolo možné pokračovať, a to z dôvodu, že by nebolo možné určiť, či si žalobca svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 000 eur uplatňuje titulom ochrany osobnosti alebo v súvislosti s porušením jeho ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu, prípadne či si ho čiastočne uplatňuje z jedného titulu a čiastočne z titulu druhého. Vzhľadom na uvedené má žalovaný 1/ za to, že v predmetnom konaní nie je možné za súčasného stavu pokračovať a pre prípad, že žalobca svoju žalobu neopraví, žalovaný 1/ žiada súd, aby žalobu žalobcu v zmysle § 129 ods. 3 CSP v celom rozsahu odmietol. Podľa ustanovenia § 122 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 315/2018 Z. z.“) ústavnú sťažnosť môže podať osoba (ďalej len „sťažovateľ“), ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody. Podľa ustanovenia § 133 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, v náleze uvedie, ktoré základné práva a slobody boli porušené, ktoré ustanovenia ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy boli porušené a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva a slobody. Podľa ustanovenia § 133 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ak to pripúšťa povaha zásahu. Podľa ustanovenia § 133 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže

a) prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal,
b) vrátiť vec na ďalšie konanie,

c) zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa,

d) prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa, obnovil stav pred ich porušením,

e) priznať sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie, ak o to požiadal.

Podľa § 135 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadostučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Žalobca v podanej žalobe na str. 4 výslovne uvádza, že došlo k porušeniu „jeho Ústavou zaručených práv žalovaným v druhom rade ako aj žalovaným v prvom rade nepriznaním práva na súdnu ochranu do dnes“, preto má žalovaný 1/ v kontexte vyššie citovaných ustanovení zákona č. 314/2018 Z. z. za to, že v súvislosti s porušením práva žalobcu na súdnu ochranu, si mal žalobca uplatňovať primerané zadostučinenie sťažnosťou pred Ústavným súdom SR, nakoľko otázku či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo žalobcu na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmať výlučne Ústavný súd SR. Systém súdnej ochrany rozdeľuje Ústava SR medzi Ústavný súd SR

a všeobecné súdy, pričom právo na súdnu ochranu patrí do súboru základných práv a slobôd každého človeka. Nie je možné, aby všeobecný súd v rámci konania o ochrane osobnosti konštatoval porušenie ústavného práva strany sporu na súdnu ochranu, s prípadným poskytnutím primeraného zadostučinenia za porušenie týchto ústavných práv. Žalobca teda mohol porušenie ústavného práva na súdnu ochranu namietat sťažnosťou na Ústavnom súde SR. V prípade, ak by Ústavný súd SR sťažnosti vyhovel, mohol by zároveň v súlade s § 133 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. priznať aj primerané finančné zadostučinenie. Uvedený postup však žalobca nezvolil, naopak namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu vymedzené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR neprípustným spôsobom subsumuje pod žalobu na ochranu osobnosti, v rámci ktorej sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, preto žalovaný 1/ zastáva názor, že konajúci súd nie je oprávnený konštatovať porušenie predmetného ústavného práva žalobcu na súdnu ochranu, v dôsledku čoho žiada žalobu v tejto časti

zamietnuť. Žalobca svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému 1/ opiera nielen o porušenie jeho ústavného práva na súdnu ochranu, ale aj o porušenie ustanovení § 11 a nasl. OZ, týkajúcich sa ochrany osobnosti.

Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa § 13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých

k porušeniu práva došlo. V zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení je nepochybné, že každá fyzická osoba, ktorej bolo zasiahnuté do práva na ochranu osobnosti, má právo domáhať sa upustenia od neoprávnených zásahov, odstránenia následkov týchto zásahov, primeraného zadosťučinenia, prípadne náhrady nemajetkovej ujmy. Vo veci ochrany osobnosti je nositeľom práv a povinností (teda aktívne a pasívne vecne legitimovanými subjektmi) osoba, do ktorej práva na ochranu osobnosti malo byť zasiahnuté (subjekt ochrany) a narušiteľ, teda fyzická alebo právnická osoba, ktorá mala neoprávnené zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti a je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané finančné zadosťučinenie (subjekt zásahu). Otázkou, kto je subjektom ochrany a kto je subjektom zásahu, musí súd v konaní o ochranu osobnosti riešiť vždy medzi prvými. Pokiaľ súd nemá vyriešenú otázku, do práv koho bolo zasiahnuté, a kto sa dopustil zásahu, nie je (ešte) opodstatnené riešenie otázky nedovolenosti zásahu, jeho intenzity a dôsledkov, existencie príčinnej súvislosti medzi zásahom a spôsobenou nemajetkovou ujmov, adekvátnosti požadovanej formy nápravy spôsobenej ujmy, splnenia podmienok pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, primeranosti výšky priznávaného zadosťučinenia

a pod. Spornosť v týchto otázkach, môže byť v konaní o ochranu osobnosti riešená len medzi subjektmi, ktorých sa táto spornosť týka - medzi subjektom ochrany a subjektom zásahu. Z tohto hľadiska je preto predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako zistenie, že žalovaný (fyzická alebo právnická osoba) sa dopustil toho konania, ktoré žalobca v konaní považoval za zásah do jeho chránených práv a z ktorého vyvodzoval svoje právo na ochranu osobnosti. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je

v konaní vecne legitimovaný (porovnaj rozsudok NS SR, sp. zn. 3 Cdo 201/2007, 3Cdo 134/2007). Žalovaný 1/ v tejto súvislosti v prvom rade akcentuje, že ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy nemá právomoc zasahovať do súdnych konaní a ovplyvňovať postup či rozhodnutie súdu vo veci samej ani žiadnym spôsobom tieto postupy a rozhodnutia preskúmať a revidovať, preto nie je kompetentný hodnotiť konanie o žalobe žalobcu, ktoré malo byť na základe uznesenia Mestského súdu v Košiciach, č. k. 34C 362/90-6, zo dňa 27.08.1990 postúpené Okresnému súdu Martin. Daný skutkový a právny stav je závislý od konania príslušného súdu a akýkoľvek zásah žalovaného 1/ do ústavou garantovanej nezávislosti súdu by bol v rozpore s princípmi právneho štátu. Vzhľadom na uvedené sa Ministerstvo spravodlivosti SR (žalovaný 1/) nedopustilo a ani nemohlo dopustiť žalobcom vytykaného konania (tvrdenej nečinnosti žalovaného 2/ o podanej žalobe), preto nemôže byť považované za narušiteľa. Z hľadiska určenia subjektu zásahu do osobnostných práv nemožno Ministerstvo spravodlivosti SR ako ústredný orgán štátnej správy stotožňovať s odlišnými subjektmi (v tomto prípade súd), ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu a nesú vlastnú zodpovednosť za prípadné zásahy do osobnostných práv fyzických osôb. Pokiaľ teda žalobca ako žalovaného 1/ označil Ministerstvo spravodlivosti SR, označil subjekt, ktorý nie je pôvodcom domnelého neoprávneného zásahu, teda nemôže byť subjektom pasívne legitimovaným v konaní o ochranu osobnosti a zároveň nemôže byť osobou povinnou poskytnúť žalobcovi ospravedlnenie či primerané finančné zadosťučinenie (náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 000 eur). Vzhľadom na uvedené je žalovaný 1/ toho názoru, že v predmetnom konaní nie je pasívne vecne legitimovaný, preto žiada súd, aby žalobu voči žalovanému 1/ zamietol pre nedostatok pasívnej legitimácie na jeho strane. Neobstojí ani poukazovanie žalobcu na údajnú nekompetentnosť, resp. nedostatočnú

a nedôslednú kontrolnú činnosť žalovaného 1/ vo vzťahu k žalovanému 2/. Ako žalovaný 1/ už vyššie uviedol, ani z pozície ústredného orgánu štátnej správy pre súdy a väzenstvo (§ 13 ods. 1 zák. č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších

predpisov) nedisponuje žalovaný právomocou zasahovať do súdnych konaní a ovplyvňovať postup či rozhodovanie súdu vo veci samej, ani žiadnym spôsobom tieto postupy a rozhodnutia preskúmať a revidovať. Nemožno si oprávnenia žalovaného 1/ vo veciach správy súdov a zabezpečovania výkonu súdnictva, ako ani vo veciach dohľadu nad výkonom súdnictva a s tým súvisiacej prípadnej disciplinárnej zodpovednosti sudcu, zamieňať s možnosťou prípadnej priamej organizácie a zásahov do konkrétneho súdneho konania žalovaným 1/, ktorými by mohlo (malo) dôjsť k ovplyvneniu postupu a spôsobu konania súdu v danom konaní. Žalobca žiadnym konkrétnym spôsobom nezdôvodňuje pochybenie žalovaného 1/, ktorým by malo dôjsť čo i len k zanedbaniu povinností žalovaného 1/ vyplývajúcich mu z konkrétnych ustanovení právnych predpisov, následkom ktorých by (potenciálne) mohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu. Žalobca doposiaľ v konaní nepreukázal akékoľvek porušenie alebo ohrozenie svojich osobnostných práv, ktorých ochrana je upravená v ustanoveniach § 11 a nasl. OZ. V nadväznosti na to považuje žalovaný 1/ za nepreukázaný aj vznik žalobcom deklarovanej nemajetkovej ujmy.

7. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 08.08.2019 sp. zn. 13C/12/2019 - 66 vyzval podľa § 167 ods. 3 CSP žalobcu, aby sa písomne vyjadril k vyjadreniam žalovaných v 1. a 2. rade, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.09.2019.

8. Dňa 13.09.2019 sa žalobca písomne vyjadril k vyjadreniu žalovaného v 1. rade a uviedol, že vyjadrenie žalovaného v 1. rade len jasne a jednoznačne potvrdzuje a podtrhuje jeho tvrdenia v žalobe a je jednoznačným dôkazom toho, čo v žalobe uviedol o žalovanom v 1. rade a na jeho pôsobenie cez radu rokov až do dnes a že v každom časovom období od jeho podania tam veci ovplyvňovala SIS, teda orgán štátu páchal aktívnu vedomú trestnú činnosť proti osobe žalobcu, až do dnešných dní nejakou podobnou osobou ako v súčasnej dobe pani „... S.. S. ...“ či nejakou podobnou osôbkou na bezpochybný politický zásah v čase a priestore. Žalobca ďalej uviedol, že má za to, že vec je aktívne živá do dnes a aj dnes, lebo o nej nebolo nijak inak rozhodnuté, ako uznesením Mestského súdu v Košiciach č. k. 34C/362/1990 - 6 zo dňa 27.08.1990, kde sa jasne a jednoznačne píše o postúpení veci na Okresný súd v Martine. Žalobcu ako občana Slovenskej republiky, ani nemá a ani nemusí zaujímať zdôvodnenie, či vysvetlenie pani S.. O. J., predsedkyne Okresného súdu Martin, či niečo našla, či nenašla. Vyjadrenie Okresného súdu Martin jasne dokazuje žalobcom uvádzané tvrdenia v žalobe, najmä vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. Žalovaný si zrejme vôbec neuvedomuje svoju zodpovednosť za stav práva a spravodlivosti v Slovenskej republiky. Zrejme premenovanie ministerstva na Ministerstvo nespravodlivosti, vyhovárania sa, obhajovania neobhájiteľného a trestnej činnosti dokonca dlhodobej, to je asi pracovná náplň ministerstva. Žalobca má preto za to, že vec je stále živá v tomto bezprávnom štáte a vzhľadom na dlhodobú vedomú trestnú činnosť štátu voči jeho osobe, čo sa aj potvrdilo vyjadrením Okresnému súdu Martin aj teraz ako aj za porušenie jeho Ústavou Slovenskej republiky zaručených práv uvedených v žalobe ako aj Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 s dodatkovým protokolom a protokolmi č. 4, 6 a 7, žiada, aby súd jeho žalobe na žalovaného v 1. rade v plnom rozsahu vyhovel.

9. Dňa 13.09.2019 sa žalobca písomne vyjadril k vyjadreniu žalovaného v 2. rade, v ktorom uviedol, že vyjadrenie žalovaného v 2. rade len jasne a jednoznačne potvrdzuje a podtrhuje tvrdenia v žalobe a jednoznačným dôkazom je vyjadrenie toho, čo v žalobe uviedol o žalovanom v 1. rade a na jeho pôsobenie cez radu rokov až do dnes a že v každom časovom období od podania žalobcu veci ovplyvňovala SIS, teda orgán štátu páchal aktívnu vedomú trestnú činnosť proti osobe žalobcu až do dnešných dní nejakou podobnou osobou ako v súčasnej dobe pani „... S.. S. ...“ či nejakou podobnou osôbkou na bezpochybný politický zásah v čase a priestore. Žalobca má za to, že vec je aktívne živá do dnes a aj dnes, lebo o nej nebolo nijak inak rozhodnuté ako uznesením Mestského súdu v Košiciach 34C/362/1990 - 6 zo dňa 27.08.1990, kde sa jasne a jednoznačne píše o postúpení veci na Okresný súd v Martine. Žalobcu nemá ani a ani nemusí zaujímať odôvodnenie, či vysvetlenie pani S.. O. J., predsedkyne Okresného súdu v Martine, či niečo našla, či nenašla. Vyjadrenie Okresného súdu Martin jasne dokazuje žalobcom uvádzané tvrdenia v žalobe, najmä vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. Vec je stále živá v tomto bezprávnom štáte a vzhľadom na dlhodobú vedomú trestnú činnosť štátu voči osobe žalobcu, čo sa aj potvrdilo vyjadrením Okresného súdu Martin aj teraz ako aj za porušenie žalobcových Ústavou Slovenskej republiky zaručených práv uvádzaných v žalobe ako aj Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č. 11 s dodatkovým protokolom a protokolmi č. 4, 6 a 7.

10. Okresný súd Levice uznesením zo dňa 18.09.2019 sp. zn. 13C/12/2019 - 73 vyzval podľa § 167 ods. 4 CSP žalovaných v 1. a 2. rade, aby sa vyjadrili k vyjadreniu žalobcu, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.10.2019.

11. Žalobca na pojednávaní dňa 03.09.2020 uviedol, že pred tromi, štyrmi dňami sa obrátil priamo na pani ministerku za účelom vyriešenia tejto kauzy a aj napriek tejto iniciatíve sa nič nedeje a naďalej pokračujú deštruktívne prvky. Uviedol, že podáva trestné oznámenie na neznámeho páchatela, ktorý ukradol spis z Okresného súdu Košice. Požiadal o vyznačenie právoplatnosti na uznesení, ktoré bolo vydané Mestským súdom Košice dňa 27.08.1990 sp. zn. 34C/362/1990 - 6, na základe ktorého Mestský súd vyslovil miestnu nepríslušnosť a po právoplatnosti nariadil vec postúpiť Okresnému súdu v Martine. Poukázal na to, že spis nie je možné dohľadať a preto žalovaný v 1. rade by si mal ustrážiť, aby nedochádzalo k takýmto situáciám. Zabezpečil si výpis z knihy vedenej na Okresnom súde Košice I., podľa ktorej je zrejmé, že vo veci ochrany osobnosti, v ktorej podával žalobu na súd proti X.. K. bolo pojednávanie 27.08.. V kolónke dátum a spôsob vybavenia sa uvádza 27.08. - postúpenie a v kolónke je poznámka, že spis bol postúpený na Okresný súd Martin.

12. Splnomocnená zástupkyňa žalovaného v 1. rade na pojednávaní dňa 03.09.2020 uviedla, že sa pridržiava písomného vyjadrenia zo dňa 22.07.2019. Uviedla, že žalobca si uplatňuje nárok na ospravedlnenie a na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s porušením jeho práva na súdnu ochranu vymedzenú v Čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Konajúci súd nie je na takéto konštatovanie oprávnený a žiada žalobu zamietnuť. Ak si žalobca uplatňuje nárok v súvislosti s porušením jeho práva podľa § 11 Občianskeho zákonníka má žalovaný za to, že nie je v konaní o ochranu osobnosti pasívne vecne legitimovaný, keďže sa nedopustil a ani nemohol za žalobcom vytykané nečinnosti voči pánovi K.. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako ústredný orgán pre súdy nemá právomoc zasahovať do konaní a ovplyvňovať postup súdov. Mestský súd Košice postúpil spis poštou, ale neznamená to, že spis bol Okresnému súdu Martin aj doručený. Žalobca tvrdil, že neznámy páchatel ukradol spis. S návrhom na prerušenie konania žalovaný v 1. rade nesúhlasí a vzhľadom na to, že nie je pasívne vecne legitimovaný žiada žalobu zamietnuť. Predmetná vec nebola reálne postúpená Okresnému súdu Martin, o čom svedčí aj vyjadrenie predmetného súdu zo dňa 18.07.2019, ktorý opakovane vykonal lustráciu a dospel k záveru, že vec nebola postúpená na Okresný súd Martin.

13. Žalovaný v 2. rade sa na nariadené pojednávanie na termín 20.05.2021 nedostavil, predvolanie mal riadne a včas doručené dňom 26.02.2021, neúčast' súdu ospravedlnil písomným podaním zo dňa 02.03.2021 a preto súd vec prejednal v neprítomnosti žalovaného v 2. rade podľa § 180 CSP a vo veci rozhodol.

14. Žalobca na pojednávaní dňa 20.05.2021 poukázal na to, že Ministerstvo spravodlivosti SR zlyháva 30 rokov. Poukázal na to, že vykonával funkciu generálneho riaditeľa na ministerstve, a od mlada vykonával funkcie, kde je potrebná zodpovednosť a poriadok. Splnomocnená zástupkyňa žalovaného v 1. rade neuvádzala pravdu, keď uviedla, že došlo ku krádeži. Zo žalobcu bol vytvorený občan druhej kategórie. Spis bol riadne odoslaný z Košíc a žalobcu nezaujímá, či spis došiel. Návrh na prerušenie konania v zmysle vyjadrenia zo dňa 03.09.2020 uviedol len v súvislosti s pretrvávajúcou nepriaznivou epidemiologickou situáciou. Poukázal na to, že v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. vyzýval na dohodu a dobrovoľné plnenie.

15. Žalovaný v 1. rade na pojednávaní dňa 20.05.2021 uviedol, že sa pridržiava písomného vyjadrenia ako aj ústneho vyjadrenia z ostatného pojednávania. Ministerstvo spravodlivosti ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy nedisponuje právomocou, aby zasahovalo do súdnych konaní a ovplyvňovalo postup súdu vo veci samej. Ministerstvo spravodlivosti sa žiadneho zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti nedopustilo, nie je preto v tomto konaní narušiteľom a ani pasívne vecne legitimovaným subjektom. Žalobca bližšie neoznačil žiadnym spôsobom pochybenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Žalovaný v 1. rade nie je pri časti nároku žalobcom podľa zákona č. 58/1969 Zb. pasívne vecne legitimovaný. To isté sa vzťahuje aj na žalovaného v 2. rade, ani tento nie je v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. pasívne vecne legitimovaný. Dňa 27.09.1990 mal Mestský súd Košice postúpiť spis Okresnému súdu Martin. To či tak Mestský súd Košice aj skutočne urobil a či bol Okresnému súdu Martin spis riadne doručený sa žalobcovi nepodarilo riadne preukázať. Tvrdenie žalobcu, že podal trestné oznámenie na neznámeho páchatela, ktorý ukradol spis z Mestského súdu

Košice svedčí v prospech záveru, ktorý skonštatovala aj predsedníčka Okresného súdu Martin vo svojom vyjadrení z 18.07.2019, že tento spis nebol Okresnému súdu Martin nikdy postúpený.

16. Strany sporu nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

17. Súd vykonal dokazovanie najmä: podaním - žalobou na ochranu osobnosti, z ktorej je zrejmé, že dňa 17.08.1990 bola podaná na Mestský súd v Košiciach, uznesením Mestského súdu v Košiciach zo dňa 27.08.1990 sp. zn. 34 C 362/90 - 6, oznámením Okresného súdu Martin zo dňa 09.06.2020, oznámením Krajského súdu Košice zo dňa 17.06.2020, oznámením Okresného súdu Košice I. zo dňa 16.06.2020, oznámením Okresného súdu Košice I. zo dňa 01.07.2020, oznámením Okresného súdu Košice I. zo dňa 20.07.2020, e-mailovou komunikáciou zo dňa 28.08.2020, fotokópiou z papierového registra vo veci navrhovateľa X.. S. U. proti odporcovi X.. C. K. o ochranu osobnosti vedeného na Mestskom súde Košice, papierovým registrom zaslaným vo fotokópii Okresným súdom Košice I. dňa 25.09.2020, fotokópiou papierového registra vo veci navrhovateľa X.. S. U. proti odporcovi X.. C. K. o ochranu osobnosti, oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 16.02.2021, doručenkou na žalobcu s dátumom uloženia 19.02.2021, opätovným zaslaním oznámenia Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky žalobcovi zo dňa 17.03.2021 a doručenkou k tomuto oznámeniu na žalobcu.

18. Podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa Čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

20. Podľa Čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ak Ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

21. Podľa Čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

22. Podľa Čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

23. Podľa Čl. 127 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky zodpovednosť toho, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, za škodu alebo inú ujmu nie je rozhodnutím ústavného súdu dotknutá.

24. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. (účinný od 01.07.1990 do 30.06.2004) o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia.

25. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

26. Podľa § 9 ods. 1 veta prvá zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom.

27. Podľa § 10 zákona č. 58/1969 Zb. ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

28. Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

29. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

30. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

31. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

32. Podľa § 16 Občianskeho zákonníka kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

33. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

34. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

35. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

36. Podľa § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

37. Podľa Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

38. Žalobca sa podanou žalobou spísanou dňa 31.03.2019 domáhal, aby súd uložil Ministerstvu spravodlivosti SR ako žalovanému v 1. rade sa verejne a písomne ospravedlniť žalobcovi X.. S. U. za porušenie základných ľudských práv a slobôd v zmysle Dohodou o ochrane ľudských práv a základných slobôd a za nezákonné a protiústavné konanie, ktorým dlhodobo poškodzovalo a poškodilo dobrú povesť, zdravie a osobnú česť X.. S. U., aby súd uložil žalovanému v 1. rade vyplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 10 000 000 eur. V spísanej žalobe zo dňa 31.03.2019 žiadal žalobca, aby súd uložil žalovanému v 2. rade Okresnému súdu Martin sa ospravedlniť občanovi X.. S. U. za porušenie základných ľudských práv a slobôd v zmysle Dohody o ochrane ľudských práv a základných slobôd a za nezákonné a protistranné konanie, ktorým dlhodobo poškodzoval a poškodil dobrú povesť, zdravie a osobnú česť X.. S. U. a aby súd uložil žalovanému v 2. rade vyplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 1 000 000 eur.

39. Na základe vykonaného dokazovania, súd podanú žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

40. Žalobca podal žalobu proti žalovaným v 1. a 2. rade na tom právnom základe, že dňa 17.8.1990 podal ako žalobca žalobu o ochranu osobnosti proti žalovanému X.. C. K. na Mestský súd Košice, pričom na pojednávaní uviedol, že v tejto veci sa nekoná a podáva trestné oznámenie na neznámeho páchatela, ktorý ukradol spis z Okresného súdu Košice. Dňa 1.7.2020 Okresný súd Košice I. oznámil, že dňa 27.9.1990 bola predmetná vec postúpená Okresnému súdu Martin a súdu zaslal fotokópiu papierového registra o tom, že dňa 27.9.1990 bola vec žalobcom o ochranu osobnosti postúpená na Okresný súd Martin. Okresný súd Martin ako žalovaný v 2. rade sa jednoznačne vyjadril, že na Okresnom súde Martin nebol od 27.8.1990 a ani nie je vedený doposiaľ návrh žalobcu X.. S. U. proti žalovanému X.. C. K. o ochranu osobnosti.

41. Žalobca predložil súdu vo fotokópii neprávoplatné uznesenie Mestského súdu Košice zo dňa 27.8.1990 sp. zn. 34C/362/90-6 v právnej veci navrhovateľa X.. S. U., bytom J., I. XX proti odporcovi X.. C. K., bytom K., H. XX/XX o ochranu osobnosti, ktorým bola vyslovená miestna nepríslušnosť a bolo nariadené vec postúpiť po právoplatnosti uznesenia Okresnému súdu Martin. Z papierového registra zaslaného Okresným súdom Košice I. je možné zistiť, že vec bola vybavená dňa 27.8. postúpením.

42. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení dňa 16.2.2021 potvrdil, že žalobcom bolo dňa 29.8.2020 doručené Ministerstvu spravodlivosti SR podanie na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

43. V ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka je upravená ochrana osobnostných práv. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Pod osobnostnými právami zákon chápe súhrn subjektívnych práv, ktoré slúžia na ochranu jednotlivých zložiek osobnosti človeka. Všeobecné osobnostné právo je absolútnym subjektívnym právom. Z dikcie ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o demonštratívny výpočet.

44. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu, a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obe náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, ktorého obsahom je právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Žalovaní v 1. a 2. rade popreli akýkoľvek dôvod vzniku nároku zo strany žalobcu. Žalobca súdu nepreukázal žiadnym dôkazom, že došlo k neoprávnenému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti zo strany žalovaných, a teda logicky ani to, že by bol takýto zásah objektívne spôsobilý privodiť ujmu žalobcovi na právach chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

45. Právo na prerokovanie veci v súdnom konaní bez zbytočných prieťahov je právom zreteľne odlišným od práv chránených ustanoveniami § 11 Občianskeho zákonníka. Toto právo nemá rýdzo osobnú povahu, lebo nie je späté s osobnou integritou fyzickej osoby a ide výlučne o právo na ochranu fyzickej osoby vo vzťahu k štátnej suverenite. Preto právo na súdnu ochranu a na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov nie je právom osobnostného charakteru chráneným právnom úpravou v ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (Ro NS ČR z 29.11.2007, sp. zn. 30Cdo 3125/2006).

46. Žalobca spísal žalobu dňa 17.8.1990 a v ten istý deň ju doručil Mestskému súdu Košice, ktorý dňa 27.8.1990 vyslovil svoju miestnu nepríslušnosť a nariadil po právoplatnosti vec postúpiť Okresnému súdu Martin. Z papierového registra tunajší súd zistil, že žalobcova vec mala byť postúpená Okresnému súdu Martin dňa 27.9.1990. V tomto čase bol platný a účinný zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (od 1.7.1990 do 30.6.2004). Zákon č. 58/1969 Zb. neobsahoval právnu úpravu o náhrade nemajetkovej ujmy a v ustanovení § 17 len odkazoval na podpornú aplikáciu Občianskeho zákonníka. Za súčasnej právnej úpravy je zák. č. 514/2003 Z.z. lex specialis voči Občianskemu zákonníku, ktorý je lex generalis, čo v praxi znamená, že ak je vzťah medzi fyzickou osobou a štátom v súvislosti s výkonom verejnej moci upravený osobitným zákonom, nie je možné použiť aplikáciu všeobecného predpisu, t.j. aplikáciu ustanovenú § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. V ustanovení § 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. je uvedené, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Vzhľadom k tomu, že predmetom tohto konania je obdobie nesprávneho úradného postupu,

konanie súdov pred nadobudnutím účinnosti zák. č. 514/2003 Z.z. súd aplikoval na zistený skutkový stav ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a všeobecné ustanovenia o škode upravené v § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka.

47. V súvislosti s ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka na vznik občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby musia byť splnené zákonné predpoklady, ktorými sú:

- a) existencia zásahu, ktorý vyvolal alebo bol spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka,
- b) neoprávnený (protiprávny) charakter tohto zásahu a
- c) existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmov.

48. Žalobca súdu nepreukázal ani jeden zákonný predpoklad pre vznik nároku občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu. Nenaplnenie ktoréhokoľvek predpokladu vylučuje možnosť vzniku sankcií podľa ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka. A preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

49. Dotknutá osoba sa môže v prípade vzniku nemajetkovej ujmy zásahom do práva na ochranu osobnosti domáhať, aby jej bolo poskytnuté primerané zadostučinenie.

50. Peňažné zadostučinenie môže súd priznať, ak dospeje k záveru, že v konkrétnom prípade došlo ku skutočnému zníženiu dôstojnosti, resp. vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti, pričom tento zásah má značnú intenzitu. Súd musí bezpečne zistiť, že k takému zníženiu skutočne došlo. Dôkazné bremeno je na žalobcovi, ktorý ho v danom prípade neunesol.

51. V rámci ochrany osobnosti rieši zákon náhradu nemajetkovej ujmy (§ 13 ods. 2 a 3 Obč. zák.) a o zodpovednosti za škodu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnostných práv je zákonom odkazované na ustanovenia o náhrade škody (§ 16 Obč. zákonníka). Ak zásahom do práva na ochranu osobnosti vznikne majetková ujma (škoda), môže dotknutý subjekt okrem nárokov uvedených v ustanovení § 13 Obč. zákonníka uplatniť aj na náhradu škody, ak sú splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa § 420 Obč. zákonníka.

52. Predpokladom zodpovednosti škodcu podľa § 16 Obč. zákonníka je:

- a) neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti,
- b) vznik majetkovej škody,
- c) príčinná súvislosť medzi a) a b) a
- d) zavinenie škodcu.

53. Žalobca súdu nepreukázal ani jeden zo zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného ako škodcu podľa § 16 Obč. zákonníka.

54. V ustanovení § 420 Obč. zákonníka je upravená všeobecná zodpovednosť fyzickej osoby a právnickej osoby za spôsobenú škodu, ktorá vychádza zo zásady zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením akejkoľvek právnej povinnosti. Táto zodpovednosť je zodpovednosťou za zavinený protiprávny úkon. Ide o generálnu klauzulu. Ustanovenie § 420 Obč. zákonníka o všeobecnej zodpovednosti za škodu sa použije vždy, ak konkrétny prípad spôsobenia škody nespadá pod niektoré ustanovenie Občianskeho zákonníka o náhrade škody, ktoré ustanovuje osobitné podmienky (predpoklady) zodpovednosti za škodu.

55. Zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej zodpovednosti možno uplatniť voči fyzickej osobe (ale aj právnickej, prípadne štátu či jednotky územnej samosprávy), ak sú splnené nasledovné predpoklady zodpovednosti za škodu:

- a) porušenie právnej zodpovednosti (existencia protiprávneho úkonu),
- b) vznik škody ako majetkovej ujmy,
- c) existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou,
- d) zavinenie toho, kto škodu svojím protiprávnym úkonom spôsobil (ide o zodpovednosť za predpokladané zavinenie).

Ak sú splnené vyššie uvedené predpoklady tak objektívnej povahy (písm. a) až c)), ako aj subjektívnej povahy (písm. d)), hovoríme o zodpovednosti za škodu na princípe zavinenia.

56. Predpokladom vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa ustanovenia § 420 ods. 1 Obč. zákonníka je úkon - prejav vôle fyzickej osoby, pričom tento úkon je protiprávny. Protiprávnosť konania škodcu zahŕňa dve zložky, a to:

- a) protiprávny úkon a
- b) protiprávnosť úkonu.

Protiprávny úkon (čin) je konanie subjektu, ktoré je v rozpore s právom. Protiprávnosť úkonu spočíva v porušení právnej povinnosti, t. j. úkon je v rozpore s objektívnym právom.

57. Dôkazné bremeno preukázania protiprávnosti úkonu spočíva na poškodenom, keďže protiprávnosť zákon nepredpokladá (injuria non praesumitur).

58. Dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla a aký je jej rozsah (výška), zaťažuje poškodeného. Pod škodou je potrebné rozumieť akúkoľvek ujmu, ktorá vznikla subjektu súkromného práva zásahom do jeho subjektívnych práv. Samotný pojem „škoda“ sa definuje ako peniazmi vyjadriteľná ujma na majetku poškodeného, ktorú možno vyjadriť peňažným ekvivalentom, t. j. peniazmi.

59. Pod pojem škody možno zahrnúť:

- a) majetkovú ujmu, ktorá znamená úbytok na majetkových hodnotách poškodeného,
- b) nemajetkovú ujmu, ak je odškodniteľná (ujma, ktorá vznikla zásahom do osobnostných práv fyzickej osoby),
- c) ujmu na oceníteľných majetkových právach,
- d) ujmu na zdraví poškodeného.

60. Nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou (protiprávnym konaním škodcu) a vzniknutou škodou. Otázka príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím škodcu a vznikom škody, nie je právnou otázkou. Ide o objektívnu kategóriu, ktorú nemožno zamieňať so zavinením škodcu. Ku skúmaniu zavinenia v prípadoch, kde zákon za zodpovednosť za škodu vyžaduje zavinenie, sa pristúpi v súdnom konaní až po tom, keď bola zistená príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním škodcu a vzniknutou škodou. Dôkazné bremeno aj ohľadne príčinnej súvislosti zaťažuje poškodeného.

61. Ďalším nevyhnutným predpokladom vzniku všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti za škodu je zavinenie škodcu. Zavinenie chápe Občiansky zákonník ako psychický vzťah, ktorý musí zahŕňať všetky znaky príslušnej skutkovej podstaty, teda protiprávny úkon, škodu a príčinnú súvislosť medzi nimi. Možno ho charakterizovať ako psychický vzťah zodpovedného subjektu k jeho vlastnému protiprávnemu úkonu, ako i ku škode ako následku tohto protiprávného úkonu. Zavinenie je teda subjektívna kategória, zatiaľ čo protiprávnosť objektívna kategória. Zavinenie je založené na prvku vedomia a prvku vôle. Objektívnosť protiprávnosti spočíva v tom, že k porušeniu práva došlo bez ohľadu na úmysel alebo neobstarlivosť škodcu.

62. Žalobca podal žalobu z dôvodu, že vo veci ním podanej žaloby na ochranu osobnosti, ktorú žalobu podal na Mestský súd Košice sa nekoná a nevie sa, kde je spis. Sám žalobca na pojednávaní uviedol, že podá trestné oznámenie za krádež tohto spisu. Súd zistil, že na Mestskom súde Košice súd vyznačil, že dňa 27.9.1990 bola žalobcova žaloba o ochranu osobnosti postúpená na Okresný súd Martin. Mestský súd Košice tejto žalobe prideliť sp. zn. 34C/362/90, pričom Okresný súd Košice I. oznámil tunajšiemu súdu, že spis bol postúpený 27.9.1990, Okresnému súdu Martin z dôvodu príslušnosti Okresného súdu Martin, na dožiadanie konajúceho súdu nevedel postupujúci súd predložiť doklad preukazujúci podanie na poštový úrad. Okresný súd Martin súdu oznámil, že predmetnú vec neeviduje.

63. Na základe takto zisteného skutkového stavu, žalobca súdu nepreukázal, že by žalovaní nejakým spôsobom zasiahli do osobnostných práv žalobcu. Žalobca súdu nepreukázal ani zásah žalovaných do osobnostných práv žalobcu chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, nepreukázal existenciu takého zásahu, protiprávny charakter takéhoto zásahu ani existenciu príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmu.

64. Žaloba podaná žalobcom nepreukazuje dôvodnosť podanej žaloby. Žalobca nepredložil súdu žiaden relevantný dôkaz o tom, že spis bol doručený Okresným súdom Martin, prípadne doklad o tom, že

poštový úrad spis prevzal na prepravu a ani doklad o tom, že spis bol odovzdaný na prepravu Slovenskej pošty a preto ani nie je možné ustáliť subjekt, ktorý je zodpovedný za to, že sa vo veci žaloby žalobcu nekoná, a dôvod takejto nečinnosti. Žalobca nepredložil k svojmu tvrdeniu žiaden dôkaz a takýto dôkaz ani nenavrhol, aby preukázal zodpovednosť subjektu za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka

- a) porušenie právnej povinnosti,
- b) vznik škody ako majetkovej ujmy,
- c) existenciu príčinnej súvislosti medzi právnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou,
- d) zavinenie toho, kto škodu protiprávnym úkonom spôsobil.

65. Žalobca na pojednávaní tvrdil, že spis niekto ukradol, ale ani k tomuto tvrdeniu podľa všeobecných ustanovení za škodu v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka svoje tvrdenie ničím nepreukázal a ani nenavrhol dôkazy.

66. Na základe dôkaznej núdze žalobcu, súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalobca nepreukázal súdu, že žalovaní sú zodpovednými subjektami, že zasiahli neoprávnene do práv žalobcu- nepreukázal existenciu zásahu, ani príčinnú súvislosť medzi zásahom a ujmom.

67. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

68. Žalovaní v 1. a 2. rade boli úspešní v celom rozsahu a preto im súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

69. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

70. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

71. O výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu v Leviciach na Krajský súd v Nitre v dvoch písomných vyhotoveniach.

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (127 ods. 2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na nariadenie exekúcie podľa osobitného zákona.